

The Gleaner

Vol 13 (1976)

Δύο σημειώματα του Ανδρέα Λασκαράτου

Μάνος Χαριτάτος

doi: [10.12681/er.9159](https://doi.org/10.12681/er.9159)

Copyright © 2016, Μάνος Χαριτάτος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Χαριτάτος Μ. (2016). Δύο σημειώματα του Ανδρέα Λασκαράτου. *The Gleaner*, 13, 243.
<https://doi.org/10.12681/er.9159>

ΠΑΡΑΣΧΟΛΗΜΑΤΑ

ΔΥΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

Σε αντίτυπο, πού σήμερα βρίσκεται στην κατοχή μου, του «Λεξικού τῶν ἀρχαίων μυθολογικῶν, ιστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν κυρίων ὀνομάτων» τοῦ Ν. Λωρέντη, ἔκδοση Βιέννης 1837, (γιὰ τὸν πλήρη τίτλο βλ. Γκίνης - Μέξας, Ἑλληνικὴ Βιβλιογραφία 1800 - 1863, ἀρ. 2842) βρέθηκαν δύο χειρόγραφα σημειώματα τοῦ Ἀνδρέα Λασκαράτου σὲ χωριστὰ φύλλα. Νομίζω πὸς εἶναι χρήσιμη ἡ δημοσίευσή τους. Ὅτι πρόκειται γιὰ αὐτόγραφα τοῦ Λασκαράτου πιστοποιεῖται ἀπὸ τὴν ἀντιβολή τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρα τοῦ Ληξουριώτη σοφοῦ (πβ. πρόχειρα, Αὐτόγραφα Ἑλλήνων Συγγραφέων, ἐπιμέλεια Ε. Χ. Κάσδαγλη, Ἀθ. 1974, σ. 26 ἐξ.), ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι τὸ βιβλίον ὅπου βρέθηκαν τὰ σημειώματα ἀνήκει σὲ ἓνα σύνολο προερχόμενο ἀπὸ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Α. Λασκαράτου καὶ ἀπὸ τὰ ἀρχικά Α. Λ. μὲ τὰ ὁποῖα ὑπογράφεται τὸ πρῶτον σημείωμα.

Μάνος Χαριτάτος

I

(κολλημένο στὴ σ. 92 τοῦ Λεξικοῦ τοῦ Λωρέντη, ὅπου τὸ λήμμα Βαῦκις).

Ἡ Βαῦκις συμβία τοῦ Φιλίμονος. Ἀγαπημένο ἀνδρόγυνο. Ἐφιλοξενήσανε τὸν Δία. Εἰς ἀνταμοιβὴν ὁ Ζεὺς τοὺς ἐπέτρεψε τὴ χάριν νὰ πεθάνουν ἀντάμα. Μετὰ τὸν θάνατόν τους ἐμεταμορφώθηκαν σὲ δύο δέντρα, τὰ ὁποῖα εἶσαν πάντοτε ἀγκαλιασμένα. Τὸ σπῆτι τους ἐμεταβλήθηκε εἰς ἓνα Ναόν.

Α. Α.

II

Ὡς τὰ τώρα εἶχαμε δύο χριστιανικοὺς θεοὺς τρισυπόστατους — ἔνανε ποῦ, μόνος ἐκεῖνος ἔβγανε Πνεῦμα μεσαθέτου, καὶ ἄλλοι ποῦ, χώρα ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, [[κείνονε]] ἔβγανε πνεῦμα καὶ ὁ γιός του. Τώρα θέλει ἔχουμε καὶ ἄλλοι τρίτονε χριστιανικὸν Θεὸν τρισυπόστατον, καμομένον κάπως διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς δύο πρώτους.

Ὁ τρίτος τοῦτος Θεός, ἔτσι ἔφημος καθὼς εἶναι, δὲν θὰν ἦναι ὅμως ὅλως-δι-ὄλον ἐλλειπτής ἀπὸ θέληθρα, μὲ τὰ ὁποῖα βέβαια θὰ συνυπάρχουνε κ' ἔλλειψες.

Καὶ παρ. χάριν, οἱ ἀγαπῶντες τοὺς νεοτερισμοὺς, θέλει τὸν θεωρήσουνε σὰν *quitesenza* βγαλμένη ἀπὸ τὸ λαμπικαίσιμα τῶν δύο πρώτων, καὶ θέλει τὸν ἀγκαλιάσουνε μετ' ἀγαλιάσεως. Ἄλλοι ὅμως, οἱ μὴ σεβόμενοι παρὰ τὰ ἀρχαῖα, ἔστω καὶ διὰ τὴν μόνην ἀρχαιότητά τους, θὰν τοῦ ἀρηθθῶνε φιλοξενία, καὶ θ' ἀπατήσουνε νὰ μείνῃ ἐκεῖ κατοικησάδες χρόνους, ὅσο νὰ συμφάγῃ, καὶ νὰ γένη κάπως κατάληλις γιὰ τὸ σέβας τους.